

Av Haley Yancey

(Basert på en sann historie)

Damián så gjennom ryggsekken for å se at han hadde det han trengte. Kirkeklær? Ja. Sko? Ja. Mormons bok? Ja. Han dro opp glidelåsen på ryggsekken, tok den over skuldrene og gikk mot døren.

“Mamá! [mamma]” ropte Damián. “Jeg skal til Abuela [mormor] og Abuelo [morfar]!”

Mamá holdt på å brette håndklær. “Husk å hjelpe besteforeldrene dine.” Hun stoppet for å gi Damián en god klem. “Jeg vet at du liker å gå i kirken sammen med dem. Kos deg i morgen.”

“Det skal jeg!” sa Damián. *Men jeg skulle ønske du ville bli med meg*, tenkte han.

Damián gikk til bussholdeplassen. Hver lørdag tok han bussen til den andre siden av byen sin i Ecuador, til Abuela og Abuelos hus. Han overnattet hos dem. Så gikk han i kirken sammen med dem dagen etter.

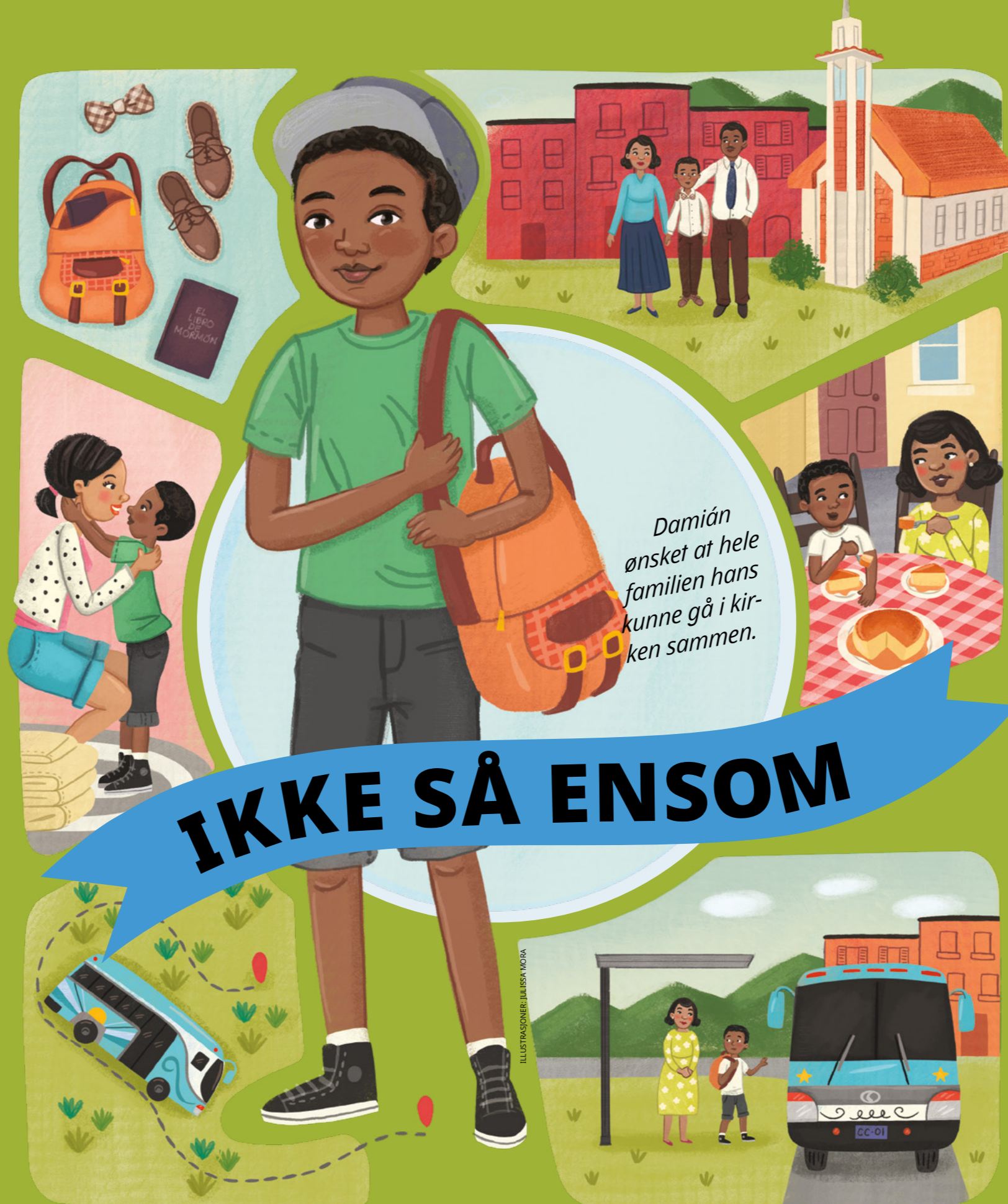
Søndag morgen kledde Damián seg til kirken. Han kneppet skjorten. Han tok på seg skoene. Så gikk han i kirken sammen med Abuela og Abuelo.

Damián likte kirken. Han likte å synge sangene og ta nadverden. Han likte også å treffe vennene sine. Men han skulle ønske at resten av familien var sammen med ham.

Den ettermiddagen gikk Damián, Abuela og Abuelo hjem til bror og søster Ruiz. De skulle ha hjemmeaften sammen. Abuela hadde med seg et fat med flan til dessert.

Leksjonen handlet om Jesus. Damián fargela et bilde av Jesus mens han lyttet til leksjonen. “Jesus forstår alt vi føler”, sa bror Ruiz. “Også når vi er lei oss.”

Damián så på bildet sitt av Jesus. Det gjorde ham glad at Jesus visste hva han følte.

Etter avslutningsbønnen sa Abuela: “Jeg har med flan. Hvem vil ha litt?”

“Jeg!” sa Damián. Den kremete, søte desserten var Damiáns favoritt! Og Abuela laget verdens beste flan.

Etter hjemmeaften gikk Abuela sammen med Damián til bussholdeplassen slik at han kunne dra hjem. Damián så ned i bakken.

“Er det noe galt?” spurte Abuela.

Damián rynket pannen. “Jeg skulle ønske resten av familien ble med oss i kirken.”

“Jeg også”, sa Abuela. Hun ga Damián en klem. “Men familien din er veldig glad i deg. Og det er Abuelo og jeg og mange andre også!”

Bussen stoppet. Damián satt ved vinduet og vinket til Abuela mens bussen kjørte av gårde.

Damián tenkte på det Abuela hadde sagt. Han tenkte på mamma og broren og søsteren sin. Han visste at de var veldig glad i ham. Så tenkte han på Primær-læreren sin. Og familien Ruiz. Og Abuela og Abuelo. De var også glad i ham.

Mest av alt visste Damián at vår himmelske Fader og Jesus var glad i ham. Og det gjorde at han ikke følte seg så ensom lenger. ●

Denne historien fant sted i Ecuador.

“Vi ble ikke satt på denne jorden for å gå alene ... [Vår himmelske Fader] har forsikret oss om at han vil være der for oss og hjelpe oss om vi bare spør.”

President Thomas S. Monson (1927–2018), “Vi går aldri alene”, *Liahona*, nov. 2013, 121.